

ROMANTIKA

Methinks I see . . . Where?

- In my mind's eyes.

Shakespeare.

Zdá se mi, že vidím . . . Kde?

Před očima duše mé.

Já

V tichém hájí při doubravě
rozkvétáš, kvítku předrahy,
kde jen bereš v prosté trávě
tolik pýchy a odvahy?

Nejsou to barvy jitrěnky,
ani rouška tulipánu,
ni liliové sukénky,
či růže rozvítá k ránu.

Já splétám tebe do věnce;
odkud však moje důvěra?
Stačí příteli, milence
tvá prostá, skromná nádhera?

Kvítek

Však přátelé sáhnou po mně,
po mladém poslu předjarním;
vždyť přátelství bývá skromné,
miluje kvítek z ústraní.

Jsem hoden milé prstíčku,
rci, Marylko, mé děvčátko!
Za prvé mladé poupátko
získám prvou . . . ach! slzičku.

POSLECHNI, dívkenko!

- ona neslyší, nevidí -

Je už bílý den, pohled v okénko,
hledíš nepřítomně na lidi,

co pořád sebou ve snu zmrítáš?

Koho voláš, s kým se vítáš?

Ona neslyší, nevidí. -

Pořád jak mrtvá skála

by jen v koutku nepohnutě stála,

jen očima kolem hází,

hned se slza z oka leje,

jak když někoho vyprovází,

hned pláče a hned se směje.

»To jsi ty v noci? Tos ty, Janíčku!

Ach, ani po smrti mě nenechá!«

»Tu, tu, počkej chvíličku,

ať neslyší nás macecha.«

»Ať si slyší, co může tobě!

Tvé tělo již leží v hrobě!

Tys zemřel? Mé srdce se bojí!

Proč se bojím svého Janíčka?

Ach, to on! tváře, už vidím i hlavu tvoji!

U krku bílá tkanička!

Tys sám jak rouška bílá,
ledový, ledové dlaně!
Přivíh se, dýchnu ti na ně,
aby je ústa políbila.

Ach, jak musí být mrazivo v hrobě!
Zemřels! Jsou tomu dvě léta!
Chci zemřít, vezmi mě k sobě,
nemiluji světa.

Člověk jen zlý být umí,
pláči, prchám od lidí;
mluvím, a nikdo nerozumí,
vidím, a oni nevidí.

Není to mámení? Příklad za světa zas,
držím tě za ruku . . . počkej ještě chvíličku.
Kam prcháš, kam, můj Janíčku,
ještě je čas, ještě je čas!

Můj Bože, už kuropění,
v okně už vidět zorničku.
Kam ses ztratil, ach, počkej, Janíčku,
pro mne v světě štěstí není.«

Leč dívka milého stále vidí,
běží za ním, volá bez ustání,
na její pláč a nařikání
sbíhá se hlouček lidí.

»Modlete se za ni!« z hloučku se ozývá -
»musí tu být jeho duše,
Janíček je jistě u Karuše,
on miloval ji za živa!«

I já to slyšel, i já chci věřiti,
pláči a počínám se modliti.

»Poslyš, dívkenko!« stařec v chvatném kroku
na lid kolem volá:

»Věšte mým sklům a mému oku,
já nic nevidím tu zhola.

Co to pořád třesky plesky máte,
lidé povídají láry fáry,
dívka plete páte přes deváté
a lid věří v hloupé čáry.«

»Dívka ta cítí,« namítám skromně,
»a upřímná je víra lidí.

Cit a víra znamená víc pro mne,
než co mudřec sklem i okem vidí.

Znáš mrtvé pravdy, jichž nezná lid,
vidíš svět v prášku, jenž je rozdrčen,
neznáš pravd živých, nemůžeš zázrak zřít,
měj srdce a hled do srdce!«

DRAHÁ, ve vzpomínku na něhu milování
mi hrůzně kape jed má přemítavá chvíle!
Co prorpělo as tvé srdce tenkrát zpíle;
bojím se přiznat si, že v záhubu tě vhánil!

Což je to vina tvá, že jiskry tvého oka
tak žhnou, že ústa tvá se usmějí tak mile?
Mé ctnosti věřilas a příliš vlastní síle.
Bůh příliš ohně vžil nám dvěma do hluboka.

My převálčili jsme dní, týdnů nescíslně,
mládi a sami vždy, dvojice spolu skrytá,
a dlouho byli jsme vždy sebe hodni plně.

Teď půjdu k oltářům plakat slzy v tichu,
však žebrat nebudu za odpuštění hříchů;
jen ať mi Pán Bůh sám tvé hoře nevyčítá.

DOBRÝ den! Budit ji? Jsem vděčný svému zraku!
Duch její v rajský kraj vzlét tiše zpolovice
a napůl zůstal zde, oživiv božské líce,
jak slunce v nebi půl, půl ve stříbrném mraku.

Dobry den? ... Vzdychla už a záblesk měla v oku.
Dobry den? Ale jas se dotk už zřítelnice,
na ústa sedají zas mouchy dotěrnice.

Dobry den! Slunce plá a já jsem po tvém boku.

Já sladší pozdrav nes, však tvoje vnady snivé
mně vzaly smělost mou. Nechat se dozvím dřívě,
zda vstaneš láskavá a s osvěženou chutí.

Dobry den! Dovolíš, bych zlíbal ručky tvoje?
Či mám snad odejít? Jdu: zde máš šaty svoje,
oblec se, pospěš si - den dobrý popřeju ti!

XIV. DOBROU NOC

DOBROU noc! Dneska už se nebudeme bavit.

Nechť modrým křídlem svým tě anděl snů teď hýčká.

Dobrou noc! Po slzách nechť uklidníš si víčka.

Dobrou noc! Srdce tvé hled' neklidu se zbavit.

Dobrou noc! Ze všech slov, jež řekli jsme si v chvíli,

necht' kouzla plný zvuk u tebe zůstat ráci,

necht' ve tvém oušku hrá; však když se mysl mračí,

na spící panenky nechť obraz můj se schýlí!

Dobrou noc! Obrat sem své oči, které žhnou ti . . .

Tvář dovol . . . Dobrou noc! . . . Chceš sluchy zavolat?

Dej ňadra zlíbati . . . Dobrou noc! . . . Zapjata jsou!

Dobrou noc! . . . Uteklas . . . Chceš dveře zabouchnouti . . .

Dobrá noc zamčena je i tou tvojí krásou!

Ba, opakuje to, já nedal bych ti spáti.

A DOBRÝ večer dnes! Toť nejsladší mé přání!
Nikdy, at před nocí nás dělí závora ta,
či at mne ráno zas zavolá chvíle zlatá,
tak nadšen nevtím a neloučím se ani,

jako když večerem já směji jsem zdejší.
Těž ty, jež mlčíváš, ráda se zardíš spíše,
a vždy, když uslyšíš přát' dobrý večer tise,
živější oko máš, tvůj vzdech je hlasitější.

At dobré jitro vzplá těm, kteří spolu žijí,
necht' práci zjasní jim a ruce nepomijí!
At šťastné milence noc dobrá v úkryt stočí,

když z číše rozkoše útechu strastí pijí!
Těm, kdož se milují a lásku svoji kryjí,
at dobrý večer stmí příliš výmluvné oči!